

บันทึกการต่อสู้ของสหายบอย : ความรู้สึกที่ตกเป็นผู้ ต้องหาดี ม.112

written by พงศธรณ์ ดันเจริญ | ธันวาคม 21, 2020

พงศธรณ์ ดันเจริญ เรื่อง

ผมชื่อ พงศธรณ์ ดันเจริญ หรือชื่อเล่น บอย อายุ 19 ปี เป็นนักศึกษาเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สังกัดวิทยาลัยการเมืองการปกครอง สาขาการเมืองการปกครอง ชั้นปีที่ 2 ทำกิจกรรมเคลื่อนไหวทางการเมืองภายใต้กลุ่มแนวร่วมนิสิต มมส. เพื่อประชาธิปไตย

และเป็นหนึ่งในผู้ต้องหาซึ่งถูกแจ้งความข้อหาหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาทฯ ตามมาตรา 112 จากกรณีการชุมนุมหน้าสำนักงานใหญ่ ธนาคารไทยพาณิชย์ เมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน ที่ผ่านมา ผมจะเล่าบรรยายความรู้สึกที่ผมถูกยึดเยียดข้อกล่าวหาในครั้งนี้

เช้าวันที่ 17 ธันวาคม 2563 มีสายโทรศัพท์แปลกหน้าโทรเข้ามาหาผม ปรากฏว่า เป็นเสียงตำรวจแจ้งกับผมว่า ให้มารับหมายจากตำรวจนครบาล ที่สภ.เขวาใหญ่ หลังจากจบสิ้นการสนทนาวินาที่นั่นผมก็เตรียมใจ เตรียมรับมือกับ

คดีใหม่ที่กำลังมาถึงมือของตัวเอง

หมายเรียกผู้ต้องหา
ครั้งที่ ๑

คดีอาญา

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สถานที่ออกหมาย สถานีตำรวจนครบาลพลโยธิน

ออกหมายวันที่ ๑๕ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕ ๖๓

ความอาญา

คดีระหว่าง { พ.ต.ท.ปิยะวัฒน์ พัชรนิยธรรม กับพวก ผู้กล่าวหา
นายพริษฐ์ ชิวารักษ์ กับพวก ผู้ต้องหา

อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๕๖๑

มาตรา ๕๒

หมายมายัง นายพงศธรณ์ ตันเจริญ

บ้านเลขที่ [redacted] ถนน ตำบล/แขวง [redacted]

ผู้ใหญ่บ้าน [redacted] กำนัน -

อำเภอ/เขต [redacted] จังหวัด มหาสารคาม

ด้วยเหตุที่ท่านต้องหาว่า ร่วมกันหมิ่นประมาท ดูหมิ่น หรือแสดงความอาฆาตมาดร้ายพระมหากษัตริย์ฯ และร่วมกัน
ชุมนุมโดยมิได้รับอนุญาต

ฉะนั้นให้ นายพงศธรณ์ ตันเจริญ

ไป ณ ที่ สถานีตำรวจนครบาลพลโยธิน พบ พันตำรวจโท พิภัสสร พูลตัน พนักงานสอบสวน

ในวันที่ ๒๒ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕ ๖๓ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

(ลงชื่อ) พันตำรวจโท [redacted] ผู้ออกหมาย

มีเหตุขัดข้องกรุณาติดต่อ พ.ต.ท.พิภัสสรฯ (พิภัสสร พูลตัน)

พนักงานสอบสวน โทร.๐๔๐-๖๕๙๙๖๙๔ สารวัตร(สอบสวน) สถานีตำรวจนครบาลพลโยธิน

หมายเรียกผู้ต้องหา ในคดีความมาตรา 112 ที่ พงศธรณ์ ตันเจริญ หรือ บอย ได้รับเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2563

จริงๆแล้วก่อนที่จะได้รับหมายนี้มีมิตรสหายท่านหนึ่งได้แจ้งผมไว้ก่อนหน้านี้อาผมอาจถูกดำเนินคดีความผิดมาตรา 112 นั้นเลยทำให้ผมตั้งสติได้ทันและคิดว่าการถูกแจ้งความดำเนินคดีในลักษณะของการยึดเยียดข้อกล่าวนี้ไม่มีความเป็นธรรมและไม่ส่งผลทำให้ผมกลัว หรือยอมถอยให้กับการต่อสู้ทางการเมืองแต่อย่างใด แต่กลับทำให้ผมรู้สึก ว่าต้องสู้ก้าวรุดไปข้างหน้าเพื่อใช้เวลาในช่วงที่สู้อคติต่อจากนี้ให้เต็มที่มากที่สุด โดยการนำปัญหาและนำความจริงออกมาพูดให้มากยิ่งขึ้นเพื่อให้คนในสังคมได้ตาสว่างเห็นต้นตอรากเหง้าของปัญหาที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศไทย

สาเหตุที่ผมคิดแบบนี้ก็เพราะว่า วินาทีแรกที่ผมตัดสินใจเข้ามาทำกิจกรรมเคลื่อนไหวทางการเมือง ผมรู้ว่า เส้นทางระหว่างที่ตัวเองทำกิจกรรมจำเป็นที่จะต้องยอมสละโอกาสต่างๆ ในชีวิตตัวเองเพื่อแลกกับการต่อสู้ตามอุดมการณ์ที่ตั้งเอาไว้ นั่นจึงทำให้ผมยอมสละโอกาสในช่วงชีวิตของตัวเอง ทั้งโอกาสที่ได้มีเวลาอ่านหนังสือ ได้เขียนหนังสืออยู่ในห้องเหมือนอย่างนักศึกษาทั่วไป

ตรงนี้ผมยอมสละ โอกาสที่ผมจะได้มีเวลาอยู่กับตัวเอง อยู่กับครอบครัว อยู่กับคนที่ผมรัก ผมก็ยอมสละ โอกาสที่

ผมจะได้ใช้ชีวิตปกติเหมือนอย่างวัยรุ่นทั่วไป ใช้ชีวิตสนุกสนานไปกับเพื่อน ในส่วนนี้ผมก็สละทิ้งไปเช่นกัน โอกาสทั้งหมดที่ผมพูดมา ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ทุกคนมองว่า คือ ช่วงเวลาชีวิตวัยรุ่นธรรมดาๆ แต่สำหรับผมแล้วการที่ผมมีความสุขได้ใช้ชีวิตแบบวัยรุ่นธรรมดาเพียงคนเดียว สำหรับผมเป็นเรื่องที่ขมขื่นใจ เพราะในขณะที่เดียวกันก็ยังมีวัยรุ่นอีกหลายล้านคนที่เขาไม่ได้มีโอกาสที่จะมีชีวิตเป็นของตัวเองและแทบไม่มีต้นทุนในการใช้ชีวิตเหมือนผมเลย ยังมีคนอีกหลายล้านคนที่ต้องทำงานอย่างยากลำบาก

ไม่มีโอกาสแม้แต่จะเรียนหนังสือในระดับสูงๆ ต้องออกไปหางานหาเงินในที่ห่างไกลบ้าน ห่างไกลครอบครัว ห่างไกลคนที่เขารัก ตัดภาพมาที่ผมซึ่งเป็นคนหนึ่งที่มีโอกาสต้นทุนในชีวิตที่มากกว่า ผมกลับคิดอยากที่จะเปลี่ยนแปลงสังคม อยากเห็นความเท่าเทียม อยากเห็นคนเท่ากัน อยากเห็นประชาชนในประเทศมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ผมเลยเลือกที่จะสละความสบายในชีวิตตัวเอง สละโอกาสต่างๆ ในชีวิตช่วงวัยรุ่นเพื่ออุทิศตนให้กับการเคลื่อนไหวทางสังคมตามอุดมการณ์ของตัวเองเพื่อพ่อแม่พี่น้องลูกหลานอีกหลายล้านคนในอนาคตข้างหน้าจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

พงศธรณ์ ปราศรัยในระหว่างจัดกิจกรรมแสดงออกทางการเมืองในมหาวิทยาลัย เครดิตภาพ : การเดินทางของแสง / แนวร่วมนิสิตมส.เพื่อประชาธิปไตย - MSU Democracy Front

ผมไม่รู้สึกเสียใจแต่อย่างใดที่เลือกเส้นทางนี้ รวมไปถึงการที่ต้องถูกดำเนินคดีทางการเมือง แม้สุดท้ายปลายทางอาจต้องจบลงด้วยการเข้าคุกตาราง หรืออาจสิ้นชีพ แต่ผมกลับรู้สึกดีใจด้วยซ้ำที่ได้ลงมือทำอะไรสักอย่างเพื่อที่จะได้เป็นกระบอกเสียงหนึ่งที่สะท้อนปัญหาในสังคมที่ตัวเองเติบโตพบเจอ

มาตั้งแต่เกิดจนโตจากพื้นที่โตมาในจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีความเหลื่อมล้ำสูงเป็นลำดับต้นๆ
ของประเทศ

ผมโตมาในครอบครัวข้าราชการ พ่อกับแม่ผมเป็นข้าราชการ พ่อทำงานเป็นพัฒนากรจนเป็นปัจจุบันเป็นพัฒนากร
อำเภอ สมัยเด็กพ่อจะชอบพาผมไปทำงานด้วย จึงทำให้เห็นสภาพปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างเมือง ซึ่งเป็นบ้านที่
ผมอาศัยอยู่กับชนบท ซึ่งเป็นที่ๆ พ่อผมทำงานลงพื้นที่อยู่กับชาวบ้านนั้นเลยทำให้ผมซึมซับความสงสัยที่มีอยู่ใน
ใจมาโดยตลอดว่า ทำไมประเทศเราจึงจะพัฒนาให้คนในชนบทมีคุณภาพชีวิตเหมือนอย่างคนในเมืองไม่ได้ละ

นี่เป็นจุดเริ่มแรกที่ทำให้ผมเห็นปัญหาจากสมัยเด็กและผมก็ค่อยๆ ศึกษาสิ่งที่ผมสงสัยปัญหาบ้านเมืองทั้งจากใน
อินเทอร์เน็ตและจากหนังสือ

ผมพยายามหาคำตอบว่า อะไรคือต้นตอปัญหาของการขัดขวางการพัฒนาประเทศไทย จนกระทั่งพอถึงจุดที่ผม
ศึกษาเองจนอึดใจเดียวทำให้ผมคิดที่จะทำอะไรสักอย่างบ้างเพื่อนำการศึกษามาใช้กับการเคลื่อนไหว ซึ่งต้องใช้ความ
กล้าหาญพอสมควร ในระยะแรกของการเคลื่อนไหวทางการเมืองผมแทบที่จะไม่พูดหรือพูดถึงสถาบันกษัตริย์น้อย
มากๆ ในที่สาธารณะด้วยความกลัวที่ครอบงำ ในสภาวะตอนนั้นที่ประเด็นการพูดถึงสถาบันกษัตริย์เป็นเรื่องที่เอื้อม
ไม่ถึง

หลายคนที่เคยพูดถึงเรื่องนี้กลับต้องเจอกับชะตากรรมที่ไม่สู้ดีนักแต่นั้นก็เป็นการต่อสู้ที่มีมาเรื่อย ๆ จากอดีตสู่
ปัจจุบันและที่สำคัญคือผมนับถือคนที่ออกมาพูดวิพากษ์วิจารณ์สถาบันกษัตริย์เพราะนอกจากจะเป็นกลุ่มคนกลุ่มแรก
ที่ทำให้ผมเริ่มสนใจศึกษาการเมืองแล้วนั้นยังเป็นกลุ่มที่เป็นอีกหนึ่งแรงขับเคลื่อนที่ทำให้ผมตาสว่างและอยากที่จะ
สานต่อการต่อสู้เพื่อคืนความยุติธรรมให้กับเหล่าคนที่ออกมาพูดวิพากษ์วิจารณ์สถาบันกษัตริย์ที่ทั้งเสียชีวิต ดิดคุก
และลี้ภัยทางการเมือง ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งในขบวนการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตยที่มีส่วนสำคัญต่อ
การนำทางความคิดต่อคนในสังคมไทยยุคปัจจุบันโดยเฉพาะเยาวชน คนหนุ่มสาวที่เติบโตพร้อมกับการเล่นอินเท
อร์เน็ต

**“สุดท้ายนี้ผมอยากจะบอกว่า トラบิไตที่เมื่อความเป็นธรรมยังไม่เกิดขึ้นกับคนที่ออกมาต่อสู้
เรียกร้องประชาธิปไตย เมื่อประชาธิปไตยยังไม่บังเกิดอย่างแท้จริง ผมก็จะไม่หยุดเคลื่อนไหว
ไม่หยุดพูด จะขอสู้ต่อไปตราบิไตที่ยังมีลมหายใจ”**

หมายเหตุ : ความคิดเห็นหรือมุมมองต่างๆ ที่ปรากฏบนเว็บไซต์เดอะอีสานเรคคอร์ด เป็นข้อคิดเห็นของผู้เขียน ซึ่ง
ไม่ได้เป็นมุมมองหรือความคิดเห็นของกองบรรณาธิการเดอะอีสานเรคคอร์ด